

ע"פ 5570/11/16 - עירית חולון נגד עדי פיירשטין, בנימין עמר - בעצמו, מלך אישיאגוייב - בעצמו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 5570-11-16 עירית חולון נ' פיירשטין ואח'

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	עירית חולון ע"י ב"כ עו"ד לרנר
נגד	
משיבים	1. עדי פיירשטין ע"י ב"כ עו"ד גייזלר 2. בנימין עמר - בעצמו 3. מלך אישיאגוייב - בעצמו

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחולון (כב' השופט נ. אשכול), בתיקים הפליליים המאוחדים דנן, מיום 28.9.16 לפיו זוכו המשיבים מהעבירות נשוא כתבי האישום.

הרקע

המשיבים הינם נהגי אוטובוסים ולחובתם נרשמו דו"חות חניה בגין חניית האוטובוסים במקומות שונים שאינם מיועדים לכך בתחומי העיר חולון, בהתאם לסעי' 10(ב) לחוק העזר העירוני לחולון - העמדת רכב וחנייתו, התשע"א-2011 ותקנה 72(ב) לתקנות התעבורה.

אין חולק כי מדובר באוטובוסים שחנו במקומות שונים ברחבי העיר, המהווים "דרך" כהגדרתה בפקודת התעבורה.

בית משפט קמא לאחר שמיעת ראיות קבע כי המשיבים טעו בהבנת המצב המשפטי הנוהג וסברו כי יש צורך בתמרוך להפעלת החוק ובפועל אין צורך בתמרוך כלשהו. לדברי בית משפט קמא מדובר בחקיקה ספציפית אשר התקבלה ככל הנראה כדין, יחד עם זאת לא נאכפה במשך שנים רבות וקיימת אי הבנה לגבי המצב המשפטי ויש צורך להבהירו.

בית משפט קמא ציין כי "ישום החוק כלשונו בלי קביעת שעות או מקומות בהם מותר להעמיד אוטובוס בתחומי העיר חולון, יוצר מציאות בה נהג אוטובוס אינו יכול להחנות/להעמיד את האוטובוס בכל שעות היום בכל איזור העיר חולון, למעט בתחנות אוטובוס מורשות. זהו מצב קיצון ועל הרשויות לבחון האם ניתן לשנות מציאות זו".

בית משפט קמא קבע כי "אכן מדובר בחקיקה ספציפית אשר התקבלה ככל הנראה כדין", וכי ניתן לשנות מצב זה, באמצעות הגדרת הסדרי אכיפה או באמצעות פניה לבית המשפט לעניינים מינהליים וכי אין בסמכותו של בית המשפט לעניינים מקומיים לקבוע כי החוק אינו תקף. אולם מאחר ויש צורך להביא לידיעת נהגי האוטובוסים את המצב המשפטי הקיים, החליט בית משפט קמא לזכות את המשיבים.

להלן בקצרה טענות המערער:

1. לשון חוק העזר זהה לחלוטין ללשון תקנה 72(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, לפיה נאסר על אדם להחנות אוטובוס "בדרך" אף במקום שבו מותר להעביר רכב אחר ולהחנותו, אלא אם יש תמרור המורה אחרת. שומא על כל נהג ובעיקר נהג מקצועי להכיר את חוקי התעבורה והתנועה.
2. אין מחלוקת כי האוטובוסים חנו במקומות המהווים "דרך" ברחובות שונים ברחבי העיר.
3. הטעות שלכאורה טעו המשיבים היא טעות בהבנת המצב החוקי וזו איננה "טעות סבירה" או "טעות בלתי נמנעת", כקביעת בית משפט קמא, ועל כן אינה מקימה הגנה למשיבים.
4. טעה בית משפט קמא כשאיחד בין טענת ההגנה של טעות בהבנת המצב המשפטי לבין טעות בהבנת המצב העובדתי. ובמקרה שלפנינו מדובר בטעות בהבנת המצב המשפטי.
5. מלבד משיב 1, שלושת המשיבים האחרים אף לא ניסו לברר את תוכן האיסור ופשרו וטענו בעלמא כי לא ידעו שהחניה במקום אסורה. ניתן להתחשב בטענות הללו לכל היותר לענין העונש.

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ובחנתי את הראיות שבתיק בית משפט קמא, סבורתי כי בדין הוגש ערעור זה.

אין מחלוקת עובדתית במקרה זה. המשיבים נהגי אוטובוסים, החנו את רכביהם ברחובות שונים ברחבי העיר. לטענתם, הם לא היו מודעים לאיסור בתקנות התעבורה, ובחוק העזר העירוני לפיו נאסר להחנות אוטובוס ב"דרך". דהיינו, ברחבי העיר, גם במקומות בהם מותרת חנייה לרכבים אחרים, וזאת אלא אם יש תמרור המורה אחרת.

יש ממש בדברי ב"כ המערערת, מדובר בנהגים מקצועיים אשר עליהם להיות מודעים לכל חוקי התעבורה לרבות לתקנה 72(ב) לתקנות התעבורה, שעניינה איסור חנייה של אוטובוסים ברחבי העיר, גם כאשר אין תמרורים האוסרים זאת במפורש.

כאמור המשיבים טענו שלא היו מודעים כלל להוראת החוק האוסרת חניית אוטובוסים ברחבי העיר למעט במקומות בהם יש תמרור המתיר זאת. מדובר בעבירה של אחריות קפידה וטעות שכזו איננה טעות סבירה כלל ועיקר ואף איננה טעות שהינה בלתי נמנעת באורח סביר ועל כן לא עומדת למשיבים ההגנה שבסעיף 34 יט' לחוק העונשין.

ההגנה שבסעיף 34 יח' איננה חלה בענייננו, מאחר ואין מדובר בטעות עובדתית, אלא בטעות משפטית- אי ידיעת החוק. זאת ועוד, יש ממש בדברי ב"כ המערערת לפיהם טעות יכולה להיות חד פעמית ולאחר קבלת הדו"ח לא ניתן להמשיך בהתנהגות זו עד לבירור הסוגיה.

בנסיבות הללו העבירה נשוא כתב האישום נעברה, ולא היה מקום לזכות את המשיבים מחמת העובדה שהוראת החוק נשוא כתבי האישום, לא נאכפה במשך שנים.

אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור ומרשיעה את המשיבים בעבירות שיוחסו להם בכתבי האישום.

בנסיבות שפורטו לעיל, כאשר הוראת החוק דן לא נאכפה לדברי המשיבים במשך תקופה ארוכה, נהגי האוטובוסים הורגלו להחנות את רכבם ברחבי העיר במקומות חניה מותרים, ולפתע ללא כל התראה החלו לקבל דו"חות בגין כך, יש מקום להתחשבות בענישה ולהפחתה מקנסות המקור מטעמים מיוחדים אלה.

אני למדה כי משיב 1 ניסה לברר את המצב החוקי, אולם נענה כי אם אין תמרור האוסר חניה, החניה מותרת.

אי לכך אני גוזרת על כל אחד מהמשיבים 2 ו- 3 קנס בסך 150 ₪ במקום קנס המקור בסך 250 ₪. על משיב 1 אני גוזרת קנס בסך 100 ₪. הקנסות הללו ישולמו תוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.